

Que Déu em perdoni

Dilluns 29 de desembre, obro el diari i em trobo amb una fotografia amb tot de gent irada i un peu de foto que diu: "Participants en una manifestació contra l'obertura de comerços en diumenge s'enfronten a la policia antidisturbis ahir al centre d'Atenes". El que són les coses... aquí, el dia abans, en un llarg reportatge al Telenotícies de TV3, la gent es queixava --sense ira però molt indignats-- perquè aquell mateix diumenge a Barcelona no havien obert les botigues. La llei catalana estableix que es poden obrir vuit dies festius que ja vénen marcats, més dos a lliure disposició de cada municipi. Els comerciants de Barcelona van acordar amb el seu ajuntament fer aquells dos dies en dates de fort impacte turístic i això va comportar que aquell diumenge totes les botigues de la ciutat fossin tancades mentre els grans centres comercials de l'àrea metropolitana estaven oberts. Escoltant la pobre gent que va ser entrevistada per a aquell informatiu semblava que passava una desgràcia. Un pare que anava amb el seu nen amb la noble intenció d'iniciar-lo en el consum dominical, després de prémer sense èxit la porta d'una botiga declarava entre cofoi i venjatiu: "Sabent que a Barcelona ciutat està tancat anirem a rodalies. A Hospitalet o Cornellà o algun lloc. *Bueno...* qui es perd la venda és Barcelona ciutat".

En una altra imatge, uns familiars o uns amics d'una dona que anava amb cotxe, potser buscant un aparcament, s'acosten a la finestreta i li comuniquen la fatal notícia: "Estan tancades les botigues!". Estupefacta, la dona del cotxe exclama "Que fort, no?". Arribat aquell punt, i amb els comentaris en off del periodista insistint en un fet tan inexplicable com que les botigues estiguin tancades en diumenge, si fossis botiguer gairebé estaries a punt de trucar a la tele per dir que no pateixin, que els obriràs la teva. Per un moment et sentiries tan solidari com els qui telefonaven a aquell programa benèfic de la ràdio dels anys seixanta, *Ustedes son formidables*. En aquest cas seria per fer una bona obra a aquella pobre gent que tenint diners i targetes de tots els bancs volen comprar i no poden. Per això quan dilluns vaig veure els manifestats grecs i, en ple Nadal, em vaig sentir més identificat amb ells que no pas amb consumidors barcelonins, vaig pensar que devia tenir el cor de pedra. Que Déu em perdoni.